

1.den - čtvrtek 7.7.2005

Cestovní horečka mě budí už v netradičně časnou hodinu, jdu tedy koupit čerstvý chleba, balím ho do doporučené utěrky, budím Lucku a netrpělivě vyčkáváme čas odjezdu. V 8:30 konečně vyrážíme z Kuřimi směr Brno a chvíli před devátou již nervózně přešlapuje na stanovišti K 48 na Zvonařce. Kolem čtvrt na deset přijíždí Karosa společnosti Dopaz s cedulkou KUDRNA za oknem, nakládáme všechna naše nespočetná zavazadla a po půl desáté konečně vyrážíme zatím poloprázdným autobusem vstříc ostrovním zážitkům. Zbývající volná místa se zaplňují v Praze na Zličíně, poté v Plzni nabíráme druhého řidiče a kolem třetí odpolední přejíždíme přes Rozvadov k našim západním sousedům. Následuje dlouhý přejezd Německa, Belgie a Francie během kterého k nám přichází zprávy o teroristických útocích v Londýně.

2.den - pátek 8.7.2005

Před čtvrtou raní přijíždíme do Calais. Jsme tu docela brzo a tak jedeme dřívějším trajektem než bylo původně plánováno. V 5:30 opouštíme pevninskou Evropu a

trajektem Manet společnosti Seafrance míříme do Doveru. Hodina a půl plavby utekla jako voda, přistáváme na ostrovní půdě a posouváme hodinky o hodinu zpět. Je šest hodin ráno. Počasí příliš nepřeje, fouká ostrý vítr je mlhavo a občas spadne nějaká ta kapka vody, takže doverské útesy nevypadají nijak impozantně. Následuje krátký, asi hodinový přejezd do Canterbury. Zde je nutno udělat ze zákona vyplývající osmihodinovou přestávku. V sedm ráno je město mrtvé a jsme snad jedinými turisty v jeho ulicích. Touláme se po prázdných uličkách a vyčkáváme než

otevrou katedrálu. Během dlouhé pauzy jsem prošli snad celé historické centrum Canterbury včetně zmiňované katedrály (vstupné 5 Liber, studenti a důchodci 4). Canterbury určitě stojí za vidění ale 8 hodin je opravdu moc a tak poslední dvě hodiny trávíme na lavičce u místní říčky a doháníme spánkový deficit z autobusu. Součástí kudrnovských zájezdu je i polopenze a dnes nás čeká její premiérová položka, první večeře. Po návratu k autobusu baštíme rajskou omáčku s masem a knedlíkem. Po jídle jedeme asi dvě hodiny do prvního kempu naší cesty v Hertfordu.

Pěkný kemp, čisté sprchy zadarmo, ale jak jsme poznali později je to na ostrovech celkem běžné. Konečně se můžeme pořádně natáhnout po dlouhé cestě a tak spokojeně usínáme.

3.den - sobota 9.7.2005

Vstáváme chvíli před sedmou, jak se postupně stane tradicí, balíme stany a před půl osmou snídáme koláče a kakao. Po osmé hodině za mlhavého počasí odjíždíme na delší přejezd na sever, směr York. Cestou se jakoby mávnutím kouzelného proutku krásně vyjasnilo a tak když po poledni přijíždíme do Yorku čeká nás azurové nebe. Asi hodinu se ještě motáme v dopravní zácpě kvůli dnešním dostihům, ale kolem jedné hodiny odpolední konečně zastavujeme v kdysi druhém nejvýznamějším městě Anglie. Průmyslová revoluce sice význam Yorku poslala na smetišť dějin, ale město je to pěkné a čtyřhodinový rozchod byl tak akorát. Je tu druhá nejvýznamější katedrála (po Canterbury), muzeum Vikingů, železniční muzeum a spousta dalších turistických atrakcí. My

se však tentokrát spokojili jen z exteriéry všech atrakcí a spíše se toulali po městě. Po páté hodině již pro nás byla u autobusu nachystána večeře - údajně čocka s vejcem, okurkou, sušenou cibulí a chlebem. Mně to chutnalo spíše jako hrachová kaše, ale chutnalo :-). Před šestou se vydáváme na další pouť k severu až za hranice Skotska. Do kempu v malém městečku Moffat přijíždíme kolem deváté hodiny a kempař nám v plném kempu vyhrazuje místo na samém okraji, nedaleko ohrady, kde se vesele pasou krávy, kozy, ovce a i nějaký ten oslík se našel. Není nad to mít v kempu i malou ZOO :-). Večer o sobě poprvé dávají vědět i midges, i když to je spíš jen takové malé upozornění na to že existují, takže se nám spí opět dobře. Kdo v noci vylezl ze stanu, mohl si své zvířecí zážitky ještě více rozšířit, neb zřel spousta divokých králíků pobíhajících i posedávajících v kempu.

4.den - neděle 10.7.2005

Vstáváme, balíme, snídáme chleba s paprikovou pomazánkou a po osmé odjíždíme z Moffatu do Stirlingu. Tam jsme asi za dvě hodiny a hned míříme k místnímu hradu,

kteřý určitě stojí za návštěvu. Bohužel jsme ztratili spoustu času u vstupného, kde jsme dlouho váhali jakou variantu zvolit, nakonec většina z nás kupuje Explorer Pass síť Historic Scotland za 23 Liber, který platí 7 libovolných dnů z příštích 14. I když nám zůstal jeden den nevyužitý, i tak se nám tahle koupě se nám rozhodně vyplatila. Absolvovali jsme prohlídku z průvodcem, který byl opravdu úžasný a jeho výklad byl nezapomenutelný. Po asi hodinové prohlídce nám zbyla slabá půlhodinka na muzeum a další budovy na hradě, což bylo zoufale málo. Opouštíme hrad a

přesouváme se na druhou stranu Stirlingu k Wallace monument, což je vlastně taková rozhledna s třemi patry expozicí o skotské historii i současnosti a s krásným rozhledem na všechny strany. Počasí nám dnes přeje, takže výhled opravdu stojí za to. Pozorujeme také skotské hry, které se dnes ve Stirlingu konají. O půl čtvrté odjíždíme ze Stirlingu do kempu u jezera Loch Lomond v městečku Luss. Je docela vedro a tak se převlékám do plavek a nořím se do vln Loch Lomond. No žádný termál to není, ale je to příjemné osvěžení v parném dnu. Před šestou nás čeká smažený hermelín s bramborovou kaší, moc dobré, takové jídlo bych tu opravdu nečekal. Večer se jdeme projít do městečka Luss, cestou nás zastihla slabounká přeháňka, ale spadlo sotva pár kapek. Večer se opět objevují midges, ale zatím je dokázaly zapudit vonné tyčinky.

5.den - pondělí 11.7.2005

Budíček tradičně před sedmou, snídáme vánočku dle libosti s marmeládou, povidly, či máslem a bílou kávu, kterou nemusím. Dnes nás čeká výstup na Ben Nevis,

nejvyšší horu ostrovů, která má "směšných" 1343 metrů nadmořské výšky ovšem je třeba si uvědomit, že se na ni stoupá téměř od mořské hladiny, počasí nám přeje je krásný slunečný den. Po osmé vyjíždíme od Loch Lomond a krásným údolím Glen Coe míříme do Fort William. Odtud děláme krátkou smyčku do Glenfinnan. Zde je jednak monument Flory McDonalové a také železniční viadukt kde se natáčely scény z Harryho Pottera, konkrétně cesta vlaku do Bradavic. Máme štěstí a zrovna ve chvíli kdy k mostu přijíždíme, po něm projíždí historický parní vlak, který jako by vypadl z filmu o mladém čaroději. Kolem poledne ještě zastavujeme na nákupy ve Fort William a poté již míříme do kempu v Glen Nevis, který je výchozím bodem pro túry na Ben Nevis. Zde dělá kempař menší obstrukce s ubytováním,

takže musím přes půl hodiny čekat, než nám vymezí oblast pro stany. O čtvrt na dvě konečně vyrážíme na výstup, počasí je sice v těchto končinách netradičně příznivé, ovšem horký a slunečný den si vybírá daň ve strmém stoupání, kde síly rychle dochází. Asi po dvou hodinách přicházíme k jezírku v sedle, o kterém jsme si bláhově mysleli, že je v půlce cesty na vrchol. Lucka se rozhodla další cestu vzdát a raději spočinout u jezera, já po krátkém osvěžení pokračuju v cestě na vrchol, ale balím to asi v polovině horní části, v tomhle horkém počasí je výstup nad mé síly. I z výšky cca 1000 metrů jsou však za dnešního počasí úchvatné rozhledy. V šest hodin přicházím znavený do kempu, sestup byl snad ještě horší než cesta nahoru a hlavně spodní pasáž byla pěkná výheň. Asi dvě hodiny po mě přichází první z těch, kteří vystoupili až na samotný vrchol Ben Nevisu. K večeri je hovězí na paprice s rýží

a hruškový kompot. Večer se pak hrají různé zábavné hry a čeká se na Helenu, která se vydala na vrchol hory sama svým tempem, naštěstí se kolem jedenácté večerní šťastně vrátila a Ben Nevis skutečně zdolala, za což ji patří naše uznání. Dobře rozjetou zábavu nám po jedenácté hodině kazí správce kempu, který nás dosti nevybíravým způsobem posílá spát. Jdeme tedy spát a netušíme že nás v noci čeká muchničkové peklo.

6.den - úterý 12.7.2005

Ve čtyři ráno nás budí nálety midges, kteří s naším stanem neměli problém, dostali se do něj bez sebemenších problémů. Stěny stanu jsou jimi doslova obsypány a my jsme už pěkné poštipáni. Probíhá masové vraždění a za hodinku už opět spíme, relativně v klidu. Budíček je dnes o hodinu později než je obvyklé, takže doháním muchničkové manko. Ráno sčítáme štípance a hledáme Fenistil. Snídáme Corn Flakes a bílý jogurt. Počasí přes noc radikálně změnilo tvář, je zamračeno a vypadá to že je jen otázkou času kdy začne pršet. Jdeme se projít k návštěvnickému centru Ben Nevis a vyčkáváme na odjezd autobusu, který dnes drží 24 hodinovou pauzu. Dnes máme místo večere oběd, večer přijedeme na tábořiště pozdě. Obědváme segedínský guláš s chlebem a o čtvrt na dvě odjíždíme z Glen Nevis. Míříme k jezeru Loch Ness

na zřícenině hradu Urquhart Castle, kde nám platí Explorer Pass. Po prohlídce trosky hradu, který byl mnohokrát dobyt pokračujeme v cestě na ostrov Skye, začíná drobně pršet a mraky nevěstí nic dobrého. Před šestou zastavujeme na focení u hradu Eilean Donan, který máme na programu až zítra při návratu ze Skye. Za chvíli opět fotíme, tentokrát most na ostrov Skye abychom tam poté právě po tomhle mostě přešli. V roce 2004 se přestal vybírat poplatek za přejezd mostu, takže jeho užití je nyní zdarma. Projíždíme ostrovními centry Luib a Portree a po sedmé zastavujeme pod pohořím The Storr, kde děláme krátký asi hodinový výšlap k Old Man of Storr. V devět odjíždíme hledat tábořiště a zhruba po hodině cesty skutečně přijíždíme k určenému místu. Je to však nevábně vypadající hrbatá oblast posetá výkaly nejrůznějšího původu, kde se téměř nikomu nocovat nechce. Po obhlídce okolí se vrací Jára s Jirkou s tím, že o kousek dál je upravená travnatá plocha, bohužel na hřbitově a kousek nad ním je prý slušné místo bez bobků pro postavení stanů. Místo docela pěkné, ale poněkud větrné a země dost podmáčená. Naštěstí nepršelo, takže jsme noc přečkali v suchu a na měkkém se spalo náramně.

7.den - středa 13.7.2005

Vstáváme opět na sedmou a po probuzení se nám ze stanu naskýtá krásný pohled na sluncem ozářené vrcholky hor. Snídáme chleba s taveným sýrem a salámem a odjíždíme na pouť po ostrově Skye. Již za malou chvíli zastavujeme na krásnou vyhlídku na útesy a po

dalších pár kilometrech u zříceniny hradu Duntulm. Počasí nám přeje a ačkoliv, všude okolo nás se honí mračna, nad námi je okno modré oblohy a sluneční paprsky nás zahřívají v poměrně chladném ránu. Ze zříceniny pokračujeme do muzea ostrovního života, zdánlivě je to jen pár starých domečků, ale uvnitř je toho k vidění spousta a tak vstupné 2 Libry (studentské 1,5) určitě stojí za to. Po prohlídce muzea již pokračujeme ke hradu Dunvegan, dovnitř

nejdeme, neboť knižní průvodce i rady z Internetu říkají že to nestojí za 7 Liber vstupného, vstupné se tu platí i do zahrad. U hradu, respektive pod ním se také nabízí výlet lodkou za tuleni, stojí 5,5 Liber a jeli jsme téměř všichni. Vyjíždka trvá asi 20 minut a stojí opravdu za to, navíc jsme se tím dostali i do zahrad Dunveganu, které sice nejsou nijak extra krásné, ovšem na toulání, odpočinek a čekání na odjezd autobusu jsou jako stvořené. Kolem půl čtvrté odjíždíme od Dunveganu a před pátou hodinou opouštíme i krásný ostrov Skye. Zastavujeme u hradu Eilean Donan a absolvujeme bleskovou prohlídku za skupinovou cenu 3,4 Libry, bohužel za našimi zády už hrad zavírají a z některých místností nás taktně vyhánějí. Po návratu z hradu je již nachystaná večeře, těstoviny se sýrovou omáčkou na můj vkus moc česnekové. Po naplnění žaludků absolvujeme asi dvouhodinový přejezd do kempu v Gairloch, počasí je zamračené, ale neprší a díky silnému větru nejsou midges. Jdeme se projít po Gairlochu a pak již hurá na kutě.

8.den - čtvrtek 14.7.2005

V noci občas spadlo pár kapek, ale nic hrozného, ráno je zamračeno bez deště. Snídáme vločkovou kaši se zavařenou meruňkou a bílou kávu a po osmé odjíždíme dále na sever. Před půl devátou přijíždíme k Inverewe Garden v Poolewe, otevírají až za hodinu, ale pán kterého jsme patrně vzbudili, nám ukazuje otevřenou branku a tak jdeme zadarmo. Jak později zjišťujeme vstupné je 8 Liber, což by tedy určitě nestálo za to. Rostliny jsou zde sice z celého světa, ale celá zahrada alespoň na náš působí

neupraveným dojmem, vypadá to, že si tu rostliny rostou jak chtějí, navíc 80 % všech rostlin jsou Rododendrony. Po dvouhodinovém toulání v zahradách odjíždíme do Ullapoolu. Cestou se máme zastavit u vodopádu, ale přístupovou cestu k němu poničila lednová vichřice, která evidentně řádila v širším okolí, neboť polomů jsme v téhle oblasti viděli hodně. Pokračujeme tedy v cestě a kolem poledne přijíždíme do rybářského městečka Ullapool, nakupujeme v místním Somerfieldu, krátce se projdeme k přístavu a hurá dále na sever do Durness, kde nás čeká dnešní kemp. Počasí je stále zamračené, občas spadne pár kapek, ale na sever Skotska to jde.

Kolem třetí přijíždíme do Durness. Nemíříme však hned do kempu, ale nejprve k jeskyni a krásným útesům asi o pět kilometrů dále. Do jeskyně jsme nešli a udělali jsme dobře. Nad námi se opět ukázala modrá obloha a tak jsme se prošli po krásných útesech. Na zpáteční cestě k autobusu jsme zažili poprvé pořádnou skotskou spršku, byť nad námi bylo stále modré nebe. Kolem šesté se přesunujeme do kempu a stavíme stany. Fouká ostrý vítr hraničící s vichřicí a stavění stanů není zrovna legrace. Nakonec přidáváme ještě dva pomocné špagáty na nejvíce zatěžovanou stranu stanu a doufáme, že vítr ještě nezesílí. S přicházejícím večerem se naštěstí vítr ztišil a noc proběhla celkem v klidu. Večeříme guláš s toustovým chlebem, jdeme se projít po krásných plážích plných mušlí, večer fotbálek a pokračování mejdanu z Glen Nevis, tentokrát končíme o půlnoci, kdy se v místní jídelně zhasla světla.

9.den - pátek 15.7.2005

Ráno jako každé jiné, vstáváme v sedm, snídáme toustový chléb s paprikovou pomazánkou a čaj. V osm hodin jsme připraveni k odjezdu, ale ouha naše Karosa

vypověděla službu a nechce se jí startovat, řidiči mění startér, ale opět nic. Procházíme se po okolí a čekáme. Chvilí před jedenáctou konečně motor naskočí a úderem jedenácté se vydáváme na cestu. Měli bychom stihnout trajekt na Orkneje ve 13:45 v Gils Bay. Časově to vychází velmi těsně a Petr mladší za volantem se opravdu snaží a jede co to dá. V jednu tankujeme v Thurso a uháníme dále k trajektu. Před půl druhou vysazujeme Milana s Růženkou, kteří s námi na Orkneje nechtějí. Naštěstí souhlasili s tím, že se to kempu v John O'Groats dostanou po vlastní

ose. Za to jim patří náš velký dík. Z této odbočky je to nějakých 5 kilometrů a kdybychom je tam vezli, trajket nám ujede. Čtvrt hodiny před plánovaným odjezdem přijíždíme k trajektu, kam nás naštěstí bez problémů berou a tak před druhou odplováme směr Orkneje. Plujeme něco přes hodinu a pak přistáváme v St.Margarita's Hope. Vítá nás zatažená obloha bez deště. Projíždím přes Churchilovy bariéry, spojující jednotlivé ostrovy za účelem vytvoření suchých přejezdů mezi nimi a kolem půl čtvrté jsme u italské kaple. Další zastávka je i Mine Howe a pak krátká nákupní pauza v Kirkwallu. Perličkou na závěr dne jsou pak stojící kameny Stones of Stennes. Zde na nás opět na chvíli vykouklo sluníčko a dýchlá na nás atmosféra dávných časů. V sedm hodin přijíždíme do Stromness, jediného kempu na naší cestě, kde strávíme dvě noci a také jediného, kde se platí zvlášť za sprchy (20 pencí). Za pěkného počasí stavíme stany a večeríme výborné rizoto bez rýže (s bulgurem). Po večeři se jdeme projít po pláži, sbíráme mušle a pozorujeme spoustu tuleňů skotačících ve vodě.

10.den - sobota 16.7.2005

Budíček je dnes opět o hodinu později, vstáváme před osmou, obloha zatažená jen občas se objeví modré místočko. Chvilí po deváté odjíždíme na cestu ostrovem Mainland. První zastávka je u The Ring of Brogar, tajemného kruhu stojících kamenů. Jen o kousek dále je nejlépe zachovalá hrobka v severní Evropě Maes Howe, tam však zavedli nový rezervační systém a tak nás objednávají až na 17:15. Pokračujeme v cestě na Broch of Gurness, začíná drobně pršet. O půl jedné dosahujeme

nejsevernějšího bodu celé naší cesty Brough of Birsay. Ruiny kostela ze 12.století a útesy s papuchálky leží na ostrově, který je suchou nohou přístupný vždy jen při odlivu. Ve chvíli kdy jsme dorazili zbývá podle prodejce vstupenek asi půl hodiny do zatopení chodníčku oceánem. Vzdáváme tedy výstup nahoru na útesy a prohlédneme si ruiny kostela. Ti co nahoře byli prý skutečně spatřili papuchálky. S naším odjezdem začalo hustě pršet a nepřestalo ani po příjezdu do Skara Brae, největšího lákadla dnešního programu. Zachovalé zbytky 5000 let staré vesnice si prohlédneme za stálého a vydatného deště. Ze Skara Brae jedeme k útesům Yesnaby. Počasí se umoudřilo a přestalo pršet, tak se jdeme projít po krásných útesech. Pak už nás čeká prohlídka Maes Howe a míříme opět do kempu ve Stromness. Stan je naštěstí větrem a deštěm nepoškozen. Večeříme špagety s kečupovou omáčkou sypané strouhaným sýrem. Počasí je pod psa, prší a fičí silný vítr tak jdeme raději spát.

11.den - neděle 17.7.2005

Snídáme anglickou bulku (spíš buchtu) s vajíčkovou pomazánkou, balíme mokry stan a po deváté odjíždíme do Kirkwallu, největšího ostrovního města. Počasí se jakž takž umoudřilo, je sice zataženo ale neprší. Asi po hodině cesty přijíždíme na místo a vydáváme se na prohlídku města. Procházíme se po zřícenině Bishop's Palace, zvenku prohlížíme St. Magnus Cathedral, která je pro veřejnost otevřena až odpoledne. Před odjezdem nakupujeme v místním Somerfieldu a pak už odjíždíme směrem k trajektu na skotskou "pevninu". Cestou nás čeká ještě Tomb of Eagles, jediné místo, které jsme na Orknejích navštívili, kde neplatí Explorer Pass. Jde v podstatě o rodinný podnik se vstupným 5 Liber, (studenké 4,5). Po expozici provádí dcera objevitele hrobky a dává nám do ruky obsah snad všech vitrín. V muzeu

to bylo velmi zajímavé, ovšem venkovní část byla trochu zklamáním, asi desetiminutový pochod k pozůstatkům domku, na které močil pes domácích. Další čtvrt hodinka pěšky je to pak k samotné hrobce s pár lebkami, kam se musí buď po kolenou nebo vleže na "skateboardu". U Tomb of Eagles večeříme maso na houbách s bramborovou kaší a višňový kompot. Potom se ještě jdeme projít po pobřeží se spoustou tuleňů a ptáků a pak již odjíždíme na trajekt, který vyplouvá v pět hodin. Po přistání v Gils Bay jedeme do John O'Groats pro Milana s Růženou a pak ještě doháníme co jsme zanedbali především a míříme na procházku k Duncasby Head. Maják vypadá v nedohlednu a tak zůstáváme na pláži, sbíráme velikánské mušle a čekáme až se dobytelné majáku vrátí. Je už celkem tradičně zataženo a poměrně chladno, naštěstí neprší. Po osmé hodině konečně odjíždíme z John O'Groats na tábořiště nedaleko nejsevernějšího bodu skotské "pevniny" Dunnet Head. Asi za hodinu přijíždíme na tábořiště u dvou menších jezírek. Stany stavíme bez deště, ale zatažená obloha nevěští nic dobrého. Je tu spousta midges a tak je, celkem úspěšně, vykuřujeme vonnými tyčinkami. S přicházející nocí se mraky protrhly a až do rána střídavě prší a leje.

12.den - pondělí 18.7.2005

Chvilí před sedmou nás čeká mokré probuzení, stan neodolal celonočním přivalům vody a trošku jí pustil dovnitř. Není to však nic hrozného a navíc naštěstí déšť na chvíli ustal. Balíme mokrý stan, snídáme anglický, tedy toustový, chleba se zeleninovou pomazánkou a v osm vyrážíme na cestu, nejprve jen ke kousek

vzdálenému Dunnet Head, kde je jen vyhlídka na maják a útesy. Pak už vyrážíme se severu Skotska na jih, tankujeme v městečku Wick, koukáme v autobuse na Posledního samuraje a chvíli před polednem zastavujeme v Dalmore distillery na asi hodinovou exkurzi v palírně. Prohlídka je to zajímavá, spojená s ochutnávkou dvanáctileté whisky a navíc je zdarma. Kolem druhé odpolední přijíždíme do Inverness, nazývaného branou do Hihglands. Počasí se znatelně zlepšilo, je slunečno a celkem teplo a tak s radostí

vyrážíme do ulic. První co v Inverness hledáme, je nějaký fotolab pro vypálení fotek z karty na cd. Úspěšní jsme již po chvíli a dokonce za více jak přijatelné 2 Libry :-) Poté již z další zásobou volného fotomísta vyrážíme na obhlídku sympatického městečka. Z Inverness odjíždíme po půl páte na vojenskou pevnost Fort George, kde nám platí Explorer Pass, bohužel přijíždíme hodinu před zavírací dobou, takže jen zběžně procházíme muzeum a pak již jen venkovní prostory pevnosti. U Fort George večeříme kuřecí maso na ananasu s rýží a kolem sedmé odjíždíme na tábořiště. Cestou konečně objevujeme ohradu s Highland Cow, celý autobus jako na povel vystupuje a spouště fotoaparátů cvakají o stošest. Po krátkém dobytčím intermezzu pokračujeme dále na tábořiště Glenlivet Estate, kam přijíždíme před půl desátou. Obloha je jasná a je citelně chladno, asi nejvíc z celého zájezdu. Zima je asi i midges, takže je jich tu jen pár. Jdeme spát s tím, že nám snad konečně uschne stan.

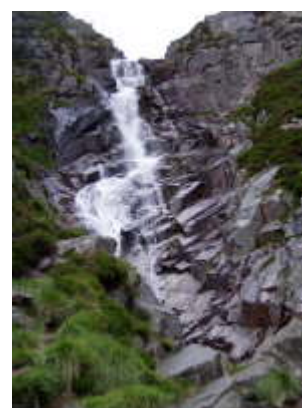

13.den - úterý 19.7.2005

Chvilí před sedmou nás budí dešťové kapky bubnující na stan. Byla to sice jen krátká přeháňka, ale stan díky ní opět balíme vlhký. Dnes nás čeká túra k vodopádům nad královskou chatou v pohoří Cairgorm. Silnější skupina to vezme přes vrcholek hory Lochnagar, slabší pohodovou cestou kolem jezera Loch Muick. Po deváté přijíždíme autobusem k výchozímu bodu, počasí je vrtkavé a černá mračna nevěští nic dobrého. Bereme tedy pláštěnky a volíme kratší cestu kolem jezera, většina autobusu však vyráží na Lochnagar.

Nemáme kam spěchat a tak jdeme za občasného deště podél břehu Loch Muick pomalou chůzí necelé dvě hodinky k lesíku s chatou královské rodiny. Odtud je to slabá hodinka stoupání k pěknému vodopádu. Nad vodopádem nás překvapuje druhá skupina, která tu má být tak za dvě hodiny. Nahoře však bylo ještě horší počasí než v údolí a tak výstup na Lochnagar vzdali a cestu si zkrátili. Sestupujeme zpět k chatě, chvíli se sušíme a ohříváme u krbu ve volně přístupné místnosti pro turisty a pak se již pomalu vydáváme zpět k autobusu. O menší rozruch se stará Helena, která chce za každou cenu naplnit předběžný program zájezdu rozesílaný CK Kudrna, kde u dnešního dne stojí "otužilci si možná smočí plavky". Noří se tedy i za chladného počasí počasí do ledových vod Loch Muick. Po chvíli deštivém, chvíli slunečním, návratu k autobusu je pro nás již připravena luxusní obědovečeře - uzené maso, bramborový knedlík a zelí. Kolem páté odpolední odjíždíme z Cairgorm a míříme opět po dvou dnech na tábořištích do kempu v Perthu. Je zamračeno, ale neprší.

14.den - středa 20.7.2005

Hurá, konečně noc bez deště, pěkně větrná, takže stan proschnul. Občas se ukáže sluníčko a vypadá to na celkem pěkný den. Snídáme boršč s toustovým chlebem a po osmé odjíždíme do prý jednoho z nejkrásnějších měst v Evropě - Edinburghu. Cestou absolvujeme, stejně jako ve dnech předešlých, pouť po všech čerpacích stanicích, které se nám postaví do cesty. Řidiči se snaží uplatnit jakousi prazvláštní tankovací kartu, na kterou se však všude ve Skotsku tváří podivně. Před Edinburghem zastavujeme na fotku u Forth Road Bridge, pak ještě na nákupy v Sainsbury

a o půl jedenácté konečně parkujeme autobus pod hradem. Prvně vyrážíme na hrad, kde by se dal strávit klidně celý den, dáváme mu asi dvě hodinky a pak už vyrážíme na Royal Mile. Vzhledem k tomu co jsme o Edinburghu četli, bychom čekali alespoň v historickém centru něco jako pěší zónu. Ovšem auta a autobusy tu jezdí úplně všude. Na Royal Mile jsme navštívujeme muzeum hraček a muzeum Edinburghu obě poměrně dost rozsáhlé. Přicházíme až na konec ke skotskému parlamentu a k Hollyroodhouse palace, kam kvůli nehoráznému vstupnému nejdeme. Pak stoupáme na Calton Hill, odkud je, stejně jako ze hradu, krásný výhled na město. Poté se již po nákupní Princess Street pomalu vracíme zpět k hradu. Cestou ještě navštívujeme velmi pěknou Skotskou národní galerii a zastavujeme se u pomníčku Greyfriars Bobby, pejska který po smrti pána každý den za ním chodil na hřbitov a kterému po jeho smrti nechali místní radní zbudovat pomník. Chvíli před šestou již, unaveni z osmihodinové prohlídky města, postáváme u autobusu. Míříme na tábořiště, které je na místě určeném pro pikniky Greenwood Trees nedaleko Lauderu. Večeříme výborné nudleto a červenou řepu. Po večeři se rozjíždí menší dýchánek ale chlad nás před půlnocí zahání do stanu.

15.den - čtvrtek 21.7.2005

O půl sedmé vstáváme do krásně prosluněného rána. Snídáme vece se masovou pomazánkou a odjíždíme na dlouhý přesun na jih. Před půl desátou zastavujeme na hranicích Skotska, společné foto, chvilkové přecházení ze Skotska do Anglie a zase zpět a pak už nadobro opouštíme Skotsko a směřujem k jihu. Před půl jedenáctou zastavujeme u Hadriánova valu a po asi hodinové prohlídce už nás Karosa zase unáší dále, krátká nákupní zastávka v Hexhamu a pak pětihodinový přesun do kempu Kingsbury Water Park

nedaleko Birminghamu. Večeříme rýži s masem v bílé omáčce a čalamádu. Je zamračeno, neprší, SMS-kou nám přichází zprávy o dalších teroristických útocích v Londýně.

16.den - pátek 22.7.2005

Dnes je pohodový den, budíček o hodinku později, po osmé vece s česnekovou pomazánkou v poněkud zvláštní kombinaci s bílou kávou :-). Vedoucí Jára a Tamara, kuchař Jirka i oba Petři za volantem dostávají pamětní medaile z Fidorek, za to jak se o nás dobře starali a po deváté odjíždíme do Stratfordu, rodiště Williama Shakespeara. Stratford je také vítězem soutěže anglických měst o nejkrásnější květinovou výzdobu, nutno dodat že oprávněně. Procházíme se ulicemi nevelkého městečka,

navštěvujeme postupně všechna místa spjatá s narozením, životem i smrtí Shakespeara. Počasí nám celkem přeje, je už tradičně zataženo, ale neprší. Po třetí hodině odjíždíme ze Stratfordu do Edmontonu, okrajové části Londýna, kde nás čeká poslední kemp naší cesty. Docela krátký přejezd se kvůli pátečním dopravním zácpám protahuje na tři hodiny, loni se prý jelo dokonce hodin pět :-). Po půl sedmé konečně přijíždíme do Lee Valley Leisure Center, stavíme stan a večeříme lečo s parkem a toustovým chlebem. Večer si pak užíváme poslední kempový večer našeho zájezdu.

17.den - sobota 23.7.2005

O půl sedmé nás budí nejdříve hlasitým skřetem a poté ještě hlasitějším neustávajícím smíchem Tamara. Noc byla dost teplá. K snídani je švédský ministůl - bulka, taveňák, salám a šunka z plechovky. Chvilí před osmou pak odjíždíme vstříc ostrovní metropoli - Londýnu. O půl deváté vystupujeme nedaleko Liverpool station a čeká nás osmihodinové bloumání po přeplněných ulicích Londýna. Počasí je mlhavé a zamračené, ale za celý den naštěstí spadlo jen pár kapek. Nejprve míříme k Toweru a k Tower Bridge,

odtud pak k St.Paul's Cathedral a my s Luckou kvapíkem k Buckingham Palace na střídání stráží, které je tradičně v 11:30. Poté se vrátíme kolem Westminster Abbey k Houses of Parliament a pod Big Ben. Pak kolem zbarikádované Downing Street na Trafalgar Square a Piccadily Circus. Poté již znaveni pomalým krokem míříme do Speaker's Corner v Hyde Parku, u něhož nás má čekat autobus. Ten jsme však neobjevili, naštěstí jsme našli většinu našich spolucestujících spokojeně polehávajících na vyschlé trávě. Autobus parkoval v úplně jiném rohu, než bylo domluveno a tak se další minuty proměnily na hon na pár zbývajících turistů, kteří marně hledali autobus. Chvilí po páté již naštěstí v plné sestavě odjíždíme z Londýna a míříme do Doveru na trajekt. Tam jsme již hodinu před odjezdem a tak se jdeme projít po přístavu. O půl deváté se trajekt Rodin společnosti Seafrance odpíchl od anglických břehů a opustili jsme ostrovy nadobro. Po hodině a půl přistáváme v Calais, posunujeme hodinky o hodinu dopředu a už se těšíme domů.

18.den - neděle 24.7.2005

Noční průjezd Francií, Belgií a Německem, proběhl bez nejmenších problémů a tak již před desátou ráno projíždíme přes Rozvadov a ocitáme se zpět v ČR. Vyplňujeme kudrnovské zvidáčky a přes Plzeň a Prahu se chvilku před třetí dostáváme do Brna na Zvonařku.